

облачета надъ кжщитѣ, а слѣдъ това видѣхме, че избухна пожаръ. Това бѣха шрапнели, които българитѣ запратиха въ турския градъ да му извѣстятъ, че е врѣме вече да отвори порти на българската храбрость.

— Скоро ще ни забѣлжватъ турцитѣ и ще почнатъ тука да ни обстрѣлватъ. Затова не е злѣ да си идатъ гоститѣ вече. За добри гости не е мѣсто, дѣто смъртѣта реве и поглѣща хората, — ни каза батареиниятъ командиръ.

Разбира се, ние намѣрихме съвѣта за много добъръ и потеглихме задъ хълма, та се завърнахме чакъ горѣ при най-голѣмитѣ топове. Надъ главата ни постоянно свиркаха свирѣпитѣ гранати и се забиваха въ срѣщния мокъръ баиръ. Качихме се на конетѣ и се отдалечихме чакъ на другия баиръ, дѣто гранатитѣ не достигаха вече. Тука се спрѣхме да погледаме още ужасната битка.

Почна да се смръква. Ние се тъкмѣхме да се връщаме, когато единъ войникъ се приближи и ни покани да идемъ при обоза, дѣто има хубаво жилище и отдѣто се вижда всичко, що става около Одринъ. Този войникъ бѣше български гимназияленъ учителъ, който едва що бѣ смѣненъ за нѣщо отъ батареята.

— Останете каза той, прѣзъ нощѣта да видите рѣдко явление.

Ние се рѣшихме да останемъ.

Надвечеръ видѣхме надъ далечнитѣ баири отъ източната страна, че се издига български балонъ. Отдалечъ се вижда като една бѣла топка. Когато се дигна мъглата прѣзъ деня, забѣлжихме, че надъ града високо прѣлетѣха два български аероплана.